

Arne Ivar Remvik skriver (trolig på 1970-tallet):

Sørnes-Johan

"Han var min morfar og var født i Jens-garden på Åse 10/5 1858. Hans far var Jens Sivertsen Åse, født Nakken, 1815-1895, og hans mor var Helene Kristoffersdtr. Lille-Kalvøy, 1821-1871.

I sin ungdom drev han med bygningsarbeid. Han ble gift med Karen Iversdtr. Sørnes og overtok sammen med sin kone svigerfarens gård på Sørnes og tok som vanlig var den tid gårdens navn som sitt etternavn. Min morfar var en høy, staut, men slank kar med lyst hår, og i min ungdom hadde han bart. I sine yngre år hadde han også kinnskjegg. Han var langbent, så han ruvet ikke så svært når han satt, men han var bred over ryggen. Etter at han kom til Sørnes, drev han med forskjellig ved siden av gården. Borgundfjordfisket var obligatorisk, men også annet småfiske, f.eks. med sildegarn og smågarn. I notlaget for Volsdalen, Lille-Nørve, Kolvika og Sørnes var han medeier og notbas. Han fortalte at han var med på veiarbeid på "Nyeveien", altså hovedveien gjennom Borgund over Nørvasund-Hatlane-Åse, og at han da hadde 80 øre dag i lønn. Mest drev han likevel som slakter. Han kjøpte dyr rundt om på bygdene, ofte i Stordalen, fraktet dem hjem, slaktet og laget til kjøttvarer. Disse fraktet han så til byen og solgte dem på torget. Han hadde en stor kasse med flere bur på vogna, og derfra handlet han. Jeg kan huske en rullekniv og en stor stabbe som sto på stabburet i min barndom. Rullekniven, eller rettere gyngekniven, hadde fire store blad sammenkoblet med vektorer på toppen så den var tung. Den ble gynget over kjøttet på stabben så det ble sundskåret og etterpå malt til kjøttdeig. Denne slakterforretningen var slutt før jeg kan huske, men rommet i løa som ble kalt slakteriet og alt tilhørende utstyr var der, men ble da bare brukt til gårdens egen slakting og ellers som vognskjul. Fra min barndom og fremover så lenge han var frisk, kan jeg huske at han kjøpte ferske kalveskinn fra gårdbrukerne omkring, stelte og tørket dem før han solgte dem videre til skinnfirmaer. Han passet alltid på å selge når prisene var gunstige, for de varierte en god del i årets løp. Dessuten kjøpte han årlig en tønne tretjære og solgte ut igjen i smått til gårdbrukere og småbåteiere. Til vanlig fikk vi guttene tomtønnen til Sankt Hans bål, og var den ikke helt tom, så tappet han så gjerne resten opp i andre kar. I alt var han glad i å drive handel. På gården bygde han først nytt bolighus ca. 1890. Han bestilte huset opptømret på Skodje, så ble det merket, revet og transportert til Sørnes hvor han selv satte det opp igjen, bordkledde og innredde det. Det kan nevnes at han selv høvlet bordkledning og laget not og pinn i gulvborda. Han hadde spesialverktøy til alt slikt tømmerarbeid. I 1910 bygde han ny løe, en svært moderne og kanskje også forut for sin tid, med kjørebrot hvor han bare kunne velte høyet direkte ned i høybråten. I det offentlige var han også med, aldri i kommunestyret, men som takstmann og forskjellig annet.

En tid var han kirketjener, også da Borgund Kirke brant i april 1904. Han så jo brannen hjemmefra, skyndte seg dit og møtte presten som beskyldte han for å ha glemt å slukke alterlysene, men det benektet han. Det viste seg da også at det var innbrudd med tyveri og ildspåsettelse som var årsaken.

I de årene jeg kan huske, reiste han alltid til byen lørdagene, helst med hest og vogn, men også uten. En lørdag i 1937 fikk han slag i byen. Det virket ikke fysisk, men han husket ikke noe og visste knapt hvem han var. Han var inne i en forretning hvor de kjente han, og en fulgte han til rutebilen. Tilfeldigvis var min far på samme bilen, ellers hadde han ikke funnet hjem på egen hånd. Han lå til sengs noen uker, og legen sa at han aldri ville bli bra igjen, men kunne komme seg opp og greie å hugge ved. Det stemte også, og veden ble hans arbeid fra den tid. Hvis det ikke var ved å hugge, var han ikke riktig "frisk". Av slaget, eller hjerneblødningen, mistet han også evnen til å lese, men den kom langsomt tilbake i begrenset omfang . En dag så vi han krype frem og tilbake under stabburet, som var vedplass. Han grov i flisa, og vi lurte på hva det var med han. Om kvelden kom han inn med giftingen sin og ga den til meg. "Nå får du ta den", sa han, "jeg mistet den i morges og har lett etter den i hele dag og nå fant jeg den. Jeg kan ikke bruke den lenger, for fingrene har blitt så tynne at den bare reiser av." Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, men så sa mormor: "Når han vil gi deg ringen, så får du ta i mot og takke til." Og det gjorde jeg. Den ringen hadde jeg til jeg ble forlovet med Ninnie. Det var under krigen, og vi måtte levere inn gull for å få gull igjen. Av ringen fikk både Ninnie og jeg giftinger, og ennå var det en fjerdepart igjen."